

DIALOG DIREKT #47

Moralisk upprustning

Kära Vänner!

Jag känner mig fri. Jag har en månad kvar av min anställning och sedan är en epok över. Då upphör de regelbundna insättningarna på checkkontot den 25:e. Jag känner mig fri redan nu som sagt. Fri därför att jag har vågat satsa denna säkerhet för att istället bli egen företagare.

Jag känner mig fri på jobbet också därför att jag upplever så många omkring mig som avundas mig att jag vågat göra något som de själva innerst inne också skulle vilja göra.

Nu över till det första brevet som har en signatur! Det innebär att namnet på författaren inte står under. Jag kom överens med skribenten om att göra så, egentligen som ett experiment för att se hur detta uppfattas. Det är inte så att han/hon till varje pris vill vara anonym, men vitsen är att det som du käre läsare får ut av texten inte skall färgas av ditt förhållande till skribenten.

Alltnog, om det inte upplevs som väldigt negativt så innebär det att det är möjligt att skriva med signatur. Jag som redaktör måste dock veta vem som skriver.

Så kan det faktiskt vara

Skala potatis. Att skala potatis på en söndag. Ja, just det. Skala potatis på en söndag, det var något det. Jag hade kommit överens med den jag älskar mest att göra det. Skala potatis.

Stressa. Stressa på jobbet. Det är inte bra. Kanske lite, men absolut inte för mycket. Stressa hemma. Det är botten. Inte ens lovligt i teorin. Att stressa på en söndag, det hade jag bestämt att inte bli inblandad i. Jag hade valt den flytande modellen. Känna för det -- göra det. Annars gör något annat. Vid tidpunkt som känns bra. Inget tvång. Ingen tidspress.

Så kom jag för att skala potatis. Där stod den jag älskar mest och skalade potatis. "Jag tänkte bara börja till du kom."

Aj, aj, aj! Kaos. Kortslutning. Vad vet jag. Det enda jag såg var att den jag älskar mest hade gläntat på dörren och stressdjävulen hade slunkit in. Det var bråttom. Jag var sen. Och sen var det kört. Jag var helt låst. De kärleksfulla vibrationerna var vingklippta. Kalla strålar av självträffadighet punkterade hjärtat på den jag älskar mest. Kan detta hända? Ja, tyvärr. "Gamle Adam" är seglivad.

"En sån liten sak. Hur kunde du förstora den så? Kunde Du inte tänkt lite på allt jag bär?" sa den som jag älskar mest. Även nu, flera timmar senare, behärskas jag av oviljan att förändras. Detta trots att jag hatar mig själv för de härdade stålkalla pilar jag avskjutit.

Vad kan öppna ett hårt hjärta? Hur stoppas det surmulna muttrandet över förvandling, så den nya livsglädjen kan få en chans? Vem kan lysa upp pånyttfödelsen som sker genom förlåtelse och bana väg till växt och mognad. Navelsträngen är avklippt, men vem klipper av efterslängarna från trotsåldern in i mogen ålder?

"Hur når man frihet från lidandet som åsamkats av samvetsqual att ha älskat inadekvat, att inte ha förstått och inte hjälpt på rätta sättet?" Så undrar en mor vars son tog sitt eget liv.

Denna undran har slagit rot inom mig. Förvandling var förut "något" jag måste kämpa med. Nu har det blivit en gåva. Tänk att jag fått möjligheten. Det är inte för sent. Den jag älskar mest har alltid haft en öppen famn "ja, jag förlåter Dig." "svensson"

Gunnar Bjarne kommer här med replik till dem som svarat på hans inlägg.

"Jag vill växa"

Om etik, tro, ledning och Guds vilja.

I DD 45 skrev **Gunnar Söderlund**: "Jag vill inte någon illasinnad provokation, jag vill växa!" Fina ord, tycker jag. De skulle kunna ligga till grund för alla goda samtal.

Jag skrev i höstas ett inlägg i DD, där jag uttryckte en utanförkänsla för MRA, som kan komma över mig när språket blir onödigt "gudligt" eller när det talas om Guds ledning och Guds vilja där jag tycker att det skulle kunna diskuteras vems vilja det är frågan om. Lyckligtvis har jag fått några svar som avslöjat öppet sinne för mina tankar och vilja att förstå vad jag menat. Det har stärkt min uppfattning att de som jag betraktat som vänner inom MRA verkligen är synnerligen goda vänner som jag måste vara ödmjukt tacksam för att ha. Tack ska ni ha!

Egentligen är det väldigt svårt att argumentera om sådana saker som Guds ledning och Guds vilja. Jag är inte agnostiker när det gäller tron på en skapare; där har min tro bara blivit starkare allteftersom jag blivit klar över alla under som skapelsen omfattar. Jag är inte heller agnostiker när jag uppfattar Guds vilja i världsalltet och det fantastiska samspel mellan olika komplicerade faktorer som lett fram till vår Tellus-värld med dess unika livsförutsättningar, eller när jag ser på naturens mångfacetterade mångfald, dess växlingar, dess kontraster och dess oändliga sinnrikhet i varje detalj. Men i fråga om när och hur Gud inkarnerat sig, använt sig av mänskliga språkrör eller försökt göra sig hörd i mänskliga samveten då är jag agnostiker. Jag kan bara säga: Det kan vara möjligt, profeters och helgons utsagor kan vara sanna men det kan också hända att de inte är det.

Som den irrationella person jag är ser jag det nog ändå så, att Gud på något sätt finns i mig och att vissa märkvärdiga tankeblixtar kommer från honom. Ibland kan jag känna mig alldeles säker på den saken, särskilt i stunder då jag kommer på mig själv med att ha varit orättvis, missundsam eller småsint på andra sätt och i blixtskenet av en klarhet som inte syns vara i konsekvens med mina tidigare låga tankar får ett annat perspektiv på mig själv och andra. I sådana stunder kan jag också känna mig väldigt tacksam, för det är ju som bekant mycket trevligare att komma i harmoni med sina medmänniskor än att vara i en inre konflikt med dem.

Jan Franzon skrev i sista DD mycket fint om den frihet som det säkert är Skaparens mening att hans skapade varelser skall ha. Det vore väl också förskräckligt om vi i fråga om tro, etik och sådana saker inte skulle ha frihet att känna och tänka och pröva förutsättningslöst gärna med några av samvetet godtagna kriterier, t.ex. MRA:s absoluter, som ledstjärnor, men utan begränsningar av några

regelverk. "Jag vill växa!" Växa andligt. En så fin önskan! Men det vill till då att man inte är hoptryckt och hämmad som anden i flaskan!

Som jag ser det mår inte heller vår gudstro väl av att bli instängd i trosdogmer. Må vara att Jesus genom sitt liv och sina ord talat om hur Gud älskar sin skapelse, men att mena att han gett oss en fullständig bild av Skaparen, det vore ju att förminska Gud till det mänskligt fattbara. Och så futtig tror jag inte att Gud är.

Nu måste jag be alla goda vänner i MRA om förlåtelse i den mån jag sårat era känslor. Jag har inte velat provocera i elak mening! Låt oss fortsätta att lyssna på varan, och att respektera varann!

Får jag avsluta med en "formel" som jag har kommit på och som ibland hjälper mig till större ödmjukhet och känsla av delaktighet i en stor, jämbördig församling: **Gud i mig, Gud i allt och alla, jag i den stora gemenskapen.**

Gunnar Bjarne

Följande avsnitt om meditation kom från *Harry Ferngren* precis när jag hade skickat iväg förra DD.

Andligt liv och meditation 5

Ibland är meditation inget annat än en misslyckad kamp att vända oss själva till Gud, för att söka hans nåd i tro. Ett godtyckligt antal ting utanför vår kontroll kan göra det moraliskt omöjligt för en människa att meditera effektivt. I sådana fall är tro och god vilja tillräckliga. Om man har gjort ett verkligt uppriktigt försök att vända sig till Gud men inte tycks kunna samla sig alls så måste försöket räknas som meditation. Det betyder att gud i sin nåd accepterar våra misslyckade ansträngningar i stället för verklig meditation. Ibland händer det att denna inre hjälplöshet är ett tecken på verkligt framsteg i det inre livet ty det kan få oss att bli mer fullständigt och fridfullt beroende av Guds nåd.

Thomas Merton

